

Պարույր Սևակ

Ասա ամեն

Կրկին՝ ձնհալ:

Վտակները ձմռան քարտե՞զն են ավարտում,
Թե՞ սկսում գարնան քարտեզն այսօր միայն՝
Նկարելով շատ փոքրացած տարբեր գետեր
Ոչ թե կապույտ, այլ գորշ գույնով:

Երկրաչափ է դարձել քամին.

Էլիպս է նա գծում անվերջ,

Գալարագիծ է նկարում,

Հետո, կարծես սխալվելով,

Տարութերվող մերկ ծառերի

Ստվերներով ջնջում է լա՛վ,

Որ սկսի նորից գծել:

Մարդ երբեմն Վախենում է լուռ մտածել:

Ու ես ահա բարձրախոսն եմ գործի գցում:

Մրտագրրավ ինչ-որ մի ձայն աղջրկական

Իր անարվեստ ու պարզ երգով

Կոչ է անում ինքնամոռաց-անվիշտ սիրել,

Կոչ է անում հավատարիմ ու միշտ սիրել:

Իսկ ծաղրարար քամին դրսում,

Երկրաչափի իր պաշտոնից արդեն հոգնած,

Աղջրկան է իբր կապկում՝ ծանակելով:

(Դու բանի տեղ մի՛ դիր, քույրի՛կ, ե՛րգրդ երգիր,
Հե՛րն անիծած այս ծաղրարար ու չար քանու):
Սակայն հիմա մեկ ուրիշն է երգում արդեն՝
Միրո՛ւց կրկին:
Սա ուզում է,
Որ մեր սրտերն անվախ բացենք
Ցավի՛ առջև,
Տառապանքի՛:
Բացե՞նք: Բացե՛նք:
Բացե՛նք: Թող գա՛ն:
Թո՛ղ գան վարձկան գինվորների ախորժակով.
Մեկ է՝
Վերջում խնդումն ու սերն են հաղթելու,
Այսինքն՝ մենք:
Տառապանքը թող ինքն իրեն գլխել ջանա:
Իսկ երբ գլխվի՝
Մենք կվերցնենք ամանի պես ու կկործենք՝
Հետևելով,
Թե ինչպես է թունավորվում՝
Ինքն իր շնչով ապականված...
(Երգի՛ր, քույրի՛կ, ճիշտ ես երգում.
Խնդությունը միշտ է կարմիր,
Տառապանքը միշտ չէ բոսոր:
Երգիր...)
Սակայն համերգն արդեն ավարտվում է
Ես սկսվում մի պաղ գրույց՝
Ստիպելով,
Որ ես անմեղ բարձրախոսի հոգին առնեն
Ու հայացքով դուրսը խառնեն:
Դրսում՝ գարուն անկասելի:

Իսկ իմ ներսում՝ նորելուկ սեր:

Օր-ցերեկով նորած լուսին:

Անվիշտ կարոտ:

Արև:

Կեսօր:

Իսկ ծաղրարար ու չար քամին

Խռովել է միանգամից

(Արդյոք ինչի՞ց, արդյոք ինչո՞ւ)

Ու խաղում է պոչուկի հետ շան լակոտի,

Որ հաշում է ցերեկային լուսնի վրա

Ես սպառնում իր պոչուկով՝ ինչպես մատով...

Հե՛րն անիծած տխրողների:

Էլ բարև տալ - բարև առնել չկա՛ արդեն.

Տխրողներից խռովում են հավիտենից հավիտյանըս,

Իսկ դու, սե՛ր իմ, այս անգամ դո՛ւ «ամեն» ասա,

«Ամեն» ասա տատիկի՛դ պես՝

Հավատալո՛ւ՜մ և ի սրտե՛...

19.III.1964թ.

Գիլիշան